

2015. OKTÓBER 16. PÉNTEK 12:30 2015. 11. 14. 22:54

KERTÉSZ IMRE POLITIKAILAG NEM KORREKT GONDOLATAI MIGRÁCIÓRÓL, LIBERALIZMUSRÓL

Kertész Imre még semmit nem tudott a mai menekültválságról, mégis szinte előre látta a folyamatot, amely Európát végveszélybe kergeti.

Kertész Imre Nobel-díjas írónak A végső kocsma című műve, amely a 2001 és 2009 közötti jegyzeteinek gyűjteménye, ízig-vérig politikailag inkorrekt mű. Nos, éppen ezért érdemes elolvasni; még semmit nem tudott a mai menekültválságról, mégis szinte előre látta a folyamatot, amely Európát végveszélybe kergeti. A baj pusztán az, hogy Kertésznek az iszlamizációval kapcsolatos, nem PC megjegyzéseit is szemérmes, politikailag korrekt (PC) módon idézték fel többen is (először a svéd Friaditer című lap); azaz kivágták a szövegből azt, ami kissé kényelmetlen lenne. Ezen először Lovas István lépett túl, aki már egészben idézte az ominózus szövegrészt. Jómagam is ezt teszem, de kicsit továbbmegyek ezen.

A híressé vált idézetek vágatlanul: „Európa hamarosan belepusztul egykori liberalizmusába, amely gyermetegnek és öngyilkosnak bizonyult. Európa létrehozta Hitlert, és Hitler után nem maradtak érvei: az iszlám előtt szélesre tárultak a kapuk, nem mertek többé a fajról, a vallásról beszélni, miközben az iszlám mintha más nyelvet sem ismerne már, mint a tőle idegen fajok és vallások iránti gyűlölet nyelvét.” Más helyütt azonban még így folytatja: „Arról volna szó, ahogyan a muzulmánok elárasztják, s majd birtokukba veszik, magyarán elpusztítják Európát; ahogyan Európa mindezt kezeli, az öngyilkos liberalizmusáról és az ostoba demokráciáról; demokráciát és szavazási jogot a csimpánzoknak. Mindig ez a vége: a civilizáció eléri azt a túltényesztett állapotot, amikor többé már nemcsak hogy képtelen rá, de már nem is akarja megvédeni magát; amikor, látszólag értelmetlen módon, a saját ellenségeit imádja.” Legalább olyan lényeges, amit hozzátesz Kertész: „Ráadásul mindez nem mondható el nyilvánosan (...) Kezdem megérteni a kényszert, amelyből az általános nagy hazugság táplálkozik: egyszerűen lehetetlenség megívni e kényszerrel, a politikusnak azért, mert elveszíti a népszerűségét, az írónak ugyanezért; a jó modor a hazugság és a totális önfeladás.”

Íme, itt van Kertész Imre, akit az európai, liberális PC világa emelt magasba Berlinben és máshol, s aki a legvilágosabban felismerte ennek a világnak a tehetetlenségét, önbecsapását, önvédelemre képtelenségét – s tulajdonképpen impotenciáját. E helyütt annyit megjegyeznek, hogy személyes tapasztalataim szerint is Berlin a kimondhatatlan igazságok, az öncenzúra, a szalonbeszédmód központi helyszíne lett az utóbbi évtizedekben. Ennek egyik ékes példája maga Angela Merkel, akinek egy pódiumbeszélgetésen elhangzott, megdöbbenően naiv gondolatait menekültválság és iszlamizáció témakörben éppen egy utóbbi cikkemben idéztem. De, tapasztalataim szerint, mégis a német média és a sajtó az a szféra, amelyik a leginkább fújja a liberális PC-trombitát: az egyes

híradókban, kommentárokból kíméletlen, ironikus és cinikus módon beszélnek azokról, akik túl mernek lépni a szokásos közhelyeken, mint hogy: a menekülteket szeretettel és humánussal kell fogadni, a menekültek megújulási lehetőséget jelentenek Európa számára, éljen a fajok, rasszok, vallások, civilizációk boldog és békés együttélése. Ma már egyre gyakrabban megszólalnak politikusok (lásd Horst Seehofer), s próbálnak őszinte hangon beszélni, ám az eredetileg a polgárok véleményét tolmácsolni hivatott sajtó és média kigúnyolja, megtámadja őket. (Orbán Viktor és Magyarország esetét nem is kell említenem.) A mai állapotok között egyre inkább bebizonyosodik, hogy Udo Ulfkotte *Megvásárolt újságírók* című könyve nem sci-fi, hanem a vaskos valóság.

Nehéz, nagyon nehéz ügy ez. Mindannyian érezzük, hogy a kereszténység és az iszlám együttélése addig tartható, amíg Európában a keresztény vagy a keresztény gyökerű európai emberek még meghatározó többségben vannak. Azonban ha a jelenlegi menekültáradattal az arányok lényegesen megváltoznak, akkor az együttélés rivalizálásba vált át, s az aktív, terjeszkedő, dinamikus állapotban lévő iszlám egyszerűen átveszi az irányítást. Ez elkerülhetetlen, ugyanis a két vallás egyben két kultúra is: más létmód, világlátás jellemzi ezeket, s ne szégyelljük kimondani, hogy e gyökereiben eltérő létmódok miatt még az azonos szavakon, mondatokon sem ugyanazt értjük, s nem tudjuk, minek mi a jelentősége a másik kultúrában élők számára. Ez az állapot tarthatatlan: egymás gyökeres meg nem értése elviselhetetlenné válik – igen rövid időn belül –, s ilyenkor az a dolgok természete, hogy az egyik fél maga alá gyűri a másikat, hogy „tisztá, élhető viszonyok” teremődjenek. A liberális papolás a szép és toleráns együttműködésről totális ostobaság, az élet nem ismeretéről tanúskodik.

Írom ezt, miközben azt is tudjuk: az egyszerű arab emberek, az iszlámhívók tömegei nyilvánvalóan nem akarnak vallásháborút, viszont a radikális iszlamizmus követői, az Iszlám Állam harcosai nem így gondolkodnak, s hatásuk az arabok tömegeire kiszámíthatatlan. S akkor még nem beszéltünk azokról a globális vezető pénzügyi körökről, amelyek geopolitikai eszközként használják a muszlim migránsokat céljaik elérése érdekében. És itt akkor igyuk ki a Kertész-féle keserű poharat, és idézzük ide, mit írt a liberalizmusról: „Ez a bizonyos zsidó liberalizmus nem egyéb frusztrációnál (legalábbis Kelet-Európában), öntagadásnál, dogmatizmusnál (gyakran kommunizmusnál), gyávaságnál és – tulajdonképpen – igenis, nemzetrontásnál – bár ha ezt én mondom, mást jelent, mint amikor a nyilasok mondják.” Vegyük észre: Európában a még mindig mainstream irányzatnak számító neoliberális elit – az unió vezetésében, a kormányok, médiumok, a sajtó stb. élén – azért ragaszkodik görcsösen és ostobán a menekültügyben is a saját, már régen darabjaira hullott álmvilágához, azért nem lép túl a humanizmus és az emberi jogok hangoztatásán, mert ha szembenézne a valósággal, a saját halála veszedelmével, abban a pillanatban kiderülne: nincs szükség rá. Nincs szükség rá, mert nincs receptje a kialakult válságra, nincsenek rá szavai, gondolatai, megoldásai. Fejezzük be Kertész Imre szavaival, aki már valamikor a 2000-es években így írt: „Európa pusztulásának nyomorúságos hétköznapijai. Európa kegyelemért könyörög az iszlámnak, csuklik és vonaglik az alázattól (...) Undorít ez a színjáték; Európát a gyávaság és az erkölcsi debilitás pusztítja el, a védekezésre való képtelensége és a nyilvánvaló erkölcsi kátyú, amelyből Auschwitz óta nem tud kikecmeregni (...)”

A szerző politológus